1893 — 1973
80
років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXX. Ч. 65. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 7-го КВІТНЯ (APRIL) 1973 No. 65. VOL. LXXX.

КОРОТКІ ВІСТКИ

П'ятниця, 6 квітня 1973

СЕКРЕТАР ОБОРОНИ ЕЛЛІОТ РІЧАРДСОН ПОВІДОМИВ, що у лавах американських збройних сил надалі перебуватимуть 2 мільйони 200 тисяч вояків та старшин, і що скорочень покищо не плянується. У розпалі в'єтнамської війни ЗСА мали 19 дивізій, а тепер лише 13. Секретар оборони сказав, що дальших скорочень збройних сил робити не можна, бо тоді захиталася б спроможність ЗСА відігравати важливу ролю в збереженні світового миру.

СЕНАТОР МАЙК ГРАВЕЛ, ДЕМОКРАТ ІЗ АЛЯСКИ, звернувся з проханням до Сенату, щоб до порядку нарад включити обговорення пропонованої будови нафтопроводу через Аляску. Цей нафтопровід, довжиною в 789 миль, коштував би три з половиною більйони долярів. Він давав би певні економічні користі, але й завдавав би, на думку сенатора, непоправної шкоди природі того стейту.

ПРОТИ СКОРОЧЕННЯ СТЕЙТОВИХ ПОДАТКІВ у Нюйоркському стейті виступив губернатор Н. Рокефеллер. З огляду на великі потреби населення стейту, скорочення податків було б „нерозумним і безвідповідальним" заходом.

ПЕРЕГОВОРИ МІЖ СТРАЙКАРЯМИ І УПРАВЛІННЯМ підземної залізниці „ПАТ" у Ню Йорку зайшли в сліпий кут: вони були перервані кілька днів тому і не відомо, коли їх відновлять. Десятки тисяч людей із Ню Джерзі добираються поїздами Пенсильвенійської залізниці, автобусами та приватними автами до праці і з праці, витрачаючи багато часу, енергії та значно більше, ніж дотепер, грошей на дорогу.

КОНГРЕСМЕНИ З ПАЛАТИ РЕПРЕЗЕНТАНТІВ у Вашингтоні в більшості приєдналися до загального бойкоту м'яса, і замовляють собі на обіди рибу, сир, овочі тощо, але в ресторані для сенаторів бойкоту м'яса майже не помітно. У Ню Йорку завдяки бойкоту продаж м'яса і м'ясних виробів цього тижня впала на 80 відс., те ж саме на Лонг Айленді, де в 6-ти супермаркетах м'ясо купує лише одна особа на майже 50 покупців.

У ПАЛАТІ РЕПРЕЗЕНТАНТІВ У ВАШИНГТОНІ підкомісія у справах фінансів і комерції схвалила законопроєкт, за яким буде заборонено стейтовим властям призначати занадто високі податки на вина, які надходять для продажу з інших стейтів. Помічено, що в деяких стейтах на такі вина накладають дискримінаційно-високі податки, щоб не допустити „чужих" вин на ринок.

ВЕЛИКА РІКА МІССІССІПІ ВИЙШЛА З БЕРЕГІВ у районі Олд Монро й затопила багато селищ та управлених фармерами землі. Під водою опинилися щонайменше 7 мільйонів акрів земель, довелося евакуювати 400 родин, дотепер загинули біля 20 осіб. Повінь відчутна в Арканзо, Міссурі, Луїзіяні. Рівень води в Міссісіпі піднявся через довгі зливи на висоту, яка була тільки в 1844 році, коли повінь завдала шкоди на десятки мільйонів тогочасних долярів.

ФРАНЦУЗЬКИЙ ПРЕМ'ЄР П'ЄР МЕССМЕР СКЛАВ уже свій уряд, дасть його на затвердження президентові Помпіду і виголосить в парляменті з початком найближчого тижня експозе про свою внутрішню та закордонну політику, поставивши після того під голосування вотум довір'я. Коментатори вбачають у цьому змінену тактику де-голлістів, які хочуть заманіфестувати свою готовість триматися демократичних традицій парляментаризму.

У НОРВЕГІЇ ЗАСУДИЛИ на 7 років в'язниці 25-річного Оле Мартіна Гольстада, колишнього службовика у норвезькій амбасаді у Москві, який не тільки продавав Совєтам тайні документи амбасади, але й уможливив четвірьом агентам перешукати кімнати в амбасаді у Москві, де приймалось радіо-депеші та відшифровувалось умовлені шифри.

У ЛОНДОНІ МЕШКАЮТЬ постійно 476.000 кольорових людей, які прибули до Англії з Африки, Азії і Західньої Індії. Це кругло половина всього кольорового населення у Британії.

У ФРАНКФУРТІ В ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ ПРИЙШЛО в минулу середу до сутички між поліцією і студентами. Коли група „лівих" студентів не хотіла добровільно звільнити будинок, який стояв порожнею, призначений на збурення, — поліція силою викидала їх. Студенти забарикадувалися і обкидували поліцію камінням.

АМЕРИКАНСЬКІ ЖУРНАЛІСТИ У В'ЄТНАМІ НАВ'ЯЗУЮТЬ із В'єтконгом, себто комуністичним підпіллям, отримуючи згоду на відвідання місцевостей, які залишаються у Південному В'єтнамі під комуністичною контролею. Але комуністична сторожа не дозволяє журналістам на свободу рухів і точно контролює всю їхню поведінку та розмови з тубільцями. Двоїх американських журналістів, кореспондента „Крістієн Саєнс Монітор" і репрезентанта „Ню Йоркеру" комуністи несподівано схопили недалеко Данангу, відвели вглиб джунглі, притримували два дні, випитуючи, та звільнили, відвівши на місце схоплення.

НА ЛЕТОВИЩІ ПІД РИМОМ АРЕШТУВАЛИ двох молодих арабів, знайшовши в їх багажі 6 гранат і два револьвери. Ті араби мали іранські пашпорти.

Косигін відвідує Швецію

Стокгольм. — Совєтський прем'єр Алексєй Косигін прибув в минулий понеділок 2 квітня до столиці Швеції з 5-тиденними відвідинами, для заманіфестування привязи шведсько-совєтських взаємин у тому часі, коли між Швецією і З'єднаними Стейтами є дуже холодні й напружені відносини. Внаслідку протиамериканських заяв шведського соціялістичного прем'єра О. Пальме, який таврував був американські налети проти Північного В'єтнаму в грудні минулого року, президент Ніксон стримався з призначенням нового американського амбасадора до Швеції й відкликав відтіль шарж д'аффер, залишивши в амбасаді у Стокгольмі тільки нижчих урядовців. Державний Департамент повідомив шведський уряд, що Америка покищо не бажає собі мати шведського амбасадора. Олуф Пальме свого часу маршував у поході шведських противоєнних демонстрантів та сприяв дезертирам з американської армії. Совєтська і шведська преса підкреслює тепер „сусідські приятельські взаємини". За найпершими коментарями, Косигін старається осягнути від Швеції активну підтримку для підготовлюваної панєвропейської конференції безпеки.

Президент Ніксон відтягнув номінацію П. Грея

Вашингтон. — Нагромадження протирічностей в час розслідування Сенатською юридичною комісією номінації Патрика Грея на директора Федерального Бюра Інвестигацій, а перший мірі у зв'язку з Вотергейт аферою, привело до резигнації номінанта на цей пост. Президент Ніксон, який якраз тепер перебуває у своїй резиденції у Сан Клементе, прийняв до відома резигнацію Патрика Грея, ствердивши у виданій з цього приводу заяві, що він це робить „з уваги на акцію Сенатської юридичної комісії", і тому, що стало „ясним, що Сенат не затвердить номінації Грея". Президент Ніксон висловив „розчарування" таким розвитком ситуації, бо в його переконанні П. Грей надавався на це становище. Одночасно Президент повідомив, що він запропонував П. Греєві остатися на посаді заступника директора Бюра, тобто на цій самій посаді, яку він займав за урядування Едварда Гувера. За інформаціями з Вашингтону, кандидатами на посаду директора Бюра є Генрі Е. Пітерсен, юрист у Департаменті справедливости та Вілліям Метю Бирн мол., окружний федеральний суддя, який якраз тепер є суддею у процесі у зв'язку з викраденням документів Пентагону.

Гуртові ціни в березні зросли на 2.2%

Вашингтон. — За даними статистичного бюра Департаменту праці виявляється, що в березні показчик гуртових цін піднісся на 2.2 процентів. Це збільшення являється найвищим від березня 1951 року. Збільшення показчик цін виявляє зріст гуртових цін на сільськогосподарські та промислові продукти. У річному відношенні таке підвищення гуртових цін рівняється зростові цін аж на 21.5% за перший квартал 1973 року. Речники Адміністрації відмовилися від того, щоб робити будь-які висновки на основі даних статистичного бюра, хоч, як інформують, дальший ріст цін може приневолити президента Ніксона таки поновити контролю цін і платень на необмежений час, чого від нього вимагають і Конгрес і організоване робітництво. Як відомо, в багатьох місцевостях в ЗСА якраз в цьому тижні відбувався бойкот м'ясних продуктів в надії, що в цей спосіб вдасться обнизити ціни на м'ясо і припинити їх дальший ріст. Цей бойкот мав частинний успіх, але тому, що ціни на сільськогосподарські продукти в березні піднялися, то немає сумніву, що це позначиться на цінах у роздрібній торгівлі, якщо Адміністрація не встановить контролі цін.

Закінчилася облога оселі Вундед Ні

Вундед Ні, Савт Дакота. — У пополудневих годинах 5 квітня тут остаточно підписано, після довгих переговорів, договір „про перемир'я" між індіянами, які захопили місцевість Вундед Ні і представниками федерального уряду. Таким чином закінчено 37-денну облогу Вундед Ні, зайнятої індіянами, членами Американського Індіянського Руху, які вимагали від Федерального уряду пошанування умов давнішє підписаного договору між федеральними чинниками та племенем Сіюксів. Згідно з новим договором, представники племени Оґлаля мають зустрітися цієї суботи у Вашингтоні з асистентом Президента Леонардом Гарментом для з'ясування всіх їхніх побажань та претенсій. Має бути також переведена інвестигація ситуації у резерваті Пайн Ридж, де проживає плем'я Оґлаля. Згідно з заявою Рассела Мінса, лідера індіянського руху, договір є виграною індіян, бо у висліді збройного спротиву індіянам вдалося привернути увагу федерального уряду до їхніх потреб та нестерпної ситуації у резерваті.

Президент Ніксон відмовився підписати черговий законопроєкт Конгресу про видаткування

Сан Клементе, Каліфорнія. — Боротьба між президентом Ніксоном і Конгресом щораз то більше загострюється. Це знайшло свій черговий вияв у відмові Президента підписати схвалений обома палатами Конгресу законопроєкт про видаткування 120 млн. долярів на програму розбудови санітарної та водопостачальної системи у сільських місцевостях ЗСА. Як відомо, президент Ніксон здержав виплати на цю програму з днем 1 січня. Згідно з заявою Білого Дому, видаткування, схвалене Конгресом, становитиме „вилом" у протиінфляційній греблі, яку будує Адміністрація. З конгресових кіл інформують, що є всі вигляди, що цей законопроєкт буде таки поновно схвалений вимаганою більшістю двох третіх голосів в Конгресі. Справа в тому, що передбачене видаткування заторкує практично всі американські стейти.

В Клівленді відбудуться Окружні Загальні Збори Відділів УНС

Клівленд, Огайо (І.Ф.). — Наради і Загальні Збори Відділів УНСоюзу Округи Клівленду відбудуться тут в неділю, 15-го квітня, в залі Середньої Школи української католицької церкви св. Йосафата при State Road в Пармі, точно о год. 1-ій по полудні. В нарадах візьмуть участь усі представники Відділів УНС Округи, а також члени Союзу, як гості. Присутніми будуть головні радні УНСоюзу проф. Тарас Шмагала, Евген Репета і д-р Богдан Футей. На нараді будуть подані звіти з проробленої праці в попередньому році, і праця поодиноких Відділів, наше місце в системі всіх інших Окружних Комітетів УНСоюзу, а головно буде поданий і передискутований плян праці на біжучий рік, участь в тому плані поодиноких Відділів Округи, щоб охопити членством усіх українців нашої Округи. З уваги на важливі справи, які будуть обговорювані на цих нарадах, проситься всіх членів УНСоюзу, зокрема делегатів поодиноких Відділів Округи, взяти в них активну участь.

ПОМЕР ДМИТРО КУСИЙ

Ню Йорк. — У четвер, 5 квітня, тут помер спокійно у сні на 77-му році життя св. п. Дмитро Кусий, колишній довголітній працівник в-ва „Свобода". Осиротив дружину Анну та дві дочки, між ними Юлію Добрянську, дружину проф. Лева Добрянського, президента УККА. Панахида в похоронному заведенні Петра Яреми в суботу, 7-го квітня о год. 8-ій вечора, похорон в понеділок, 9-го квітня, з церкви св. Юра о год. 9:30 рано.

До Пекіну прибули американські дипломати для встановлення „бюра зв'язку"

Пекін. — 5 квітня ц. р. прибули до столиці Комуністичного Китаю шляхом через Гонг Конг і Кантон сім американських службовиків Державного Департаменту, щоб підготовити встановлення там „бюра зв'язку" чи „зв'язкової станиці", яка насправді буде американською амбасадою. Головою тієї групи дипломатів був Алфред Джевкінс, який у 1946 р. був у Пекіні американським віце-консулем. Його привітав на летовищі шеф протоколу у китайському міністерстві закордонних справ. Дженкінс заявив на вступі, що він надзвичайно радий, що прибуває до міста, де працював 20 років тому, і що тепер він не приїхав в характері туриста, а знову з офіційною місією. Головою тієї „зв'язкової станиці", себто першим американським амбасадором у суходільному Китаї буде Дейвід К. Брус, один з найстарших і найвидатніших американських дипломатів, одинокий, який був амбасадором у Британії, Франції і Західній Німеччині. Рівно 13 місяців тому президент Ніксон прибув з своєю історичною візитою до Пекіну, а від року минуло з того часу, як Китай запросив був до Пекіну американську дружину пінг-понгу, що насправді започаткувало перелім в американсько-китайських взаєминах.

Південний В'єтнам не потребуватиме війська ЗСА проти нової агресії

Вашингтон. — Президент Південного В'єтнаму Нгуєн Ван Тіє заявив у Клюбі Краєвої Преси у Вашингтоні в минулий четвер 5 квітня, що Південний В'єтнам ніколи не буде звертатись до Америки за допомогою військом у випадку нової комуністичної агресії та що збройні сили Південного В'єтнаму включно з його власним летунством здатні самі оборонити ту країну. Зате названий президент підкреслював потребу американської допомоги і достав зброї. Він заявив, що шанує демократичні принципи і що у в'язницях у Південному В'єтнамі нема його політичних противників, а є тільки кримінальні злочинці і 5.000 комуністичних агентів, яких він теж готов відіслати до Північного В'єтнаму, якщо той звільнить 67.504-ох південнов'єтнамських службовців, що їх захопили комуністи. Президент Тіє перевів теж годину на розмові з 25-ма обопартійними лідерами з обох Палат Конгресу, пів години перебував на розмові тільки з сенатором Майклом Менсфілдом і Гю Скатом — головами більшости й меншости у Сенаті, — та був на прийнятті в його честь у Сенаті, де було коло 60 сенаторів. Крім того, президент Тіє мав розмову з президентом Світового Банку Робертом МекНамарою і на церемонії в амбасаді Південного В'єтнаму удекорував високими відзначеннями кількох американців, між ними генерала Александра Гейга, який прибув був кількакратно до Сайгону у справах перемир'я. За газетними коментарями — президент Тіє зробив своїми виступами й розмовами у Вашингтоні дуже корисне враження у тамошніх політичних колах, в яких було багато його противників, що різко критикували були його.

Допомога для Північного В'єтнаму має бути затверджена Конгресом

Вашингтон. — Сенат затвердив великою більшістю 88 до 3 голосів постанову, згідно з якою президент Р. Ніксон не має ніякого права давати будь-яку допомогу у відбудові Північного В'єтнаму без попередньої згоди Конгресу. Цим голосуванням і таким рішенням Конгрес продемонстрував в ас свою бажання зберегти під свою контролю всі справи, що стосуються допомоги назовні, а одночасно небажання давати фінансову і технічну допомогу Північному В'єтнамові, на що погодився президент Ніксон в часі переговорів з Північним В'єтнамом про перемир'я. Виносячи таку постанову, Сенат також схвалив законопроєкт, на основі якого має бути встановлена висота видаткування на 1974 рік в сумі 268 біл. долярів з додатком про обмеження повновласти Президента невиплачувати схвалених сум. Цей законопроєкт Сенат схвалив 79 до 11 голосами. Наступного тижня цей законопроєкт буде розглядати Палата Репрезентантів.

ТУСМ і „Зарево" плянують влаштувати конференцію присвячену творчості Д. Донцова

Ню Йорк. — Ще перед несподіваною смертю д-ра Дмитра Донцова в колах Сеньйорату ТУСМ та Академічного Товариства „Зарево" була дискутована думка про відзначення ідеолога українського націоналізму з недалеким 90-річчям з дня його народження. 19 березня в цій справі відбулася спільна нарада представників Сеньйорату ТУСМ та „Зарево" і тоді було устійнено відбути ширшу нараду представників згаданих товариств для визначення програми. З уваги на смерть бл. п. д-ра Дмитра Донцова всі ці пляни будуть якоюсь мірою модифіковані, але на поновній зустрічі представників Сеньйорату ТУСМ та „Зарево" 4 квітня вирішено продовжувати підготову такої студійної конференції, що відбудеться у вересні або жовтні ц.р.

Заповідають з'їзд українських письменників Канади

Торонто. — Управа Об'єднання українських письменників у Канаді „Слово" повідомляє, що перший його з'їзд відбудеться в Торонті в днях 1, 2 і 3 червня ц.р. На покриття коштів з'їзду, зокрема на покриття коштів подорожі його учасників з-поза Торонта, федеральний уряд Канади дав дотацію в сумі 2,500 дол. З'їзд відбудеться в приміщеннях Інституту св. Володимира при вул. Спадайна ч. 620. Він складатиметься з трьох ділових сесій — двох україномовних і одної англо-франкомовної, авторського вечора українських письменників з Канади і ЗСА, спільної трапези-бенкету, на якому головним промовцем буде Джеймс Дж. МекҐреґор, автор книжки „Вільні землі", та статутових загальних зборів Об'єднання. Подрібна програма з'їзду буде проголошена пізніше.

Д-РОВІ ВОЛОДИМИРОВІ ГАЛАНОВІ СПОВНИЛОСЯ 80 РОКІВ

Філядельфія. — У вівторок 3-го квітня 1973 сповнилося 80 років життя д-рові Володимирові Галанові, активному учасникові Українських Визвольних Змагань під час і після Першої світової війни в ранзі сотника артилерії Української Галицької Армії і від 1922-го року одному з найвидатніших діячів Американської України. Д-ра Володимира Галана у його 80-річчя та його неперевершені заслуги для української справи і громади вшанують у Філядельфії в наступну суботу, 14-го квітня, окремою зустріччю-прийняттям, що його влаштовує Громадський Комітет із проф. д-ром Богданом Гнатюком, д-ром Іваном Скальчуком, д-ром Олександром Біликом й інш. Іваном Скірою у проводі. Зустріч-прийняття відбудеться в залі „Тризуба" о год. 6-ій вечора.

Відкрилась виставка картин видатного мистця Петра Холодного мол.

Ню Йорк. — У неділю 1-го квітня відкрилась індивідуальна виставка картин видатного мистця та майстра іконописання Петра Холодного мол., у картинній галерії Об'єднання Мистців України Америки, ОМУА, в будинку Літературно-Мистецького Клюбу при 2-ій евню в Ню Йорку — навпроти Українського Народного Дому. Виставка триватиме лише до неділі 8-го квітня включно, в пополудневих і вечірніх годинах. Минулого року мистцеві сповнилося 70 літ життя. Відкриваючи виставку, голова ОМУА скульптор Михайло Черешньовський привітав від імени багатьох зібраних гостей Петра Холодного із 70-річчям та побажав міцного здоров'я і дальших творчих досягнень, назвавши ювілята неперевершеним майстром української ікони у візантійському стилі. Коротко промовляв також мистець Любослав Гуцалюк. Виставлено 45 творів, між ними два, якими Петро Холодний молодший вшанував свого батька, видатного мистця-маляра Петра Холодного, його виконання. Крім суворих і повних величі та людського тепла ікон, виставлено чимало пейзажів, квітів, майстерних портретів.

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

АВІЯЦІЙНА ЛІНІЯ КИЇВ — МОНТРЕАЛЬ

Московська преса повідомила, що „Аерофлот" розширив з 1-го квітня свій графік та що совєтські літаки будуть із Москви летіти до Гани, до Делі, Дакару, Бенгладешу. Лінія з Москви до Монтреалю, через Париж, буде переходити через Київ, і там зупинятимуться всі літаки Москва - Монтреаль. „Известия" з 28 березня подали, що літаки із Західної Німеччини „Люфтганза" будуть робити постійні лети по трасі Франкфурт на Майні - Токіо, через Москву й Сибір.

КОРАБЕЛЬ „ВОСТОК"

Збудований у Миколаєві великий риболовний корабель-базу назвали „Восток", а раніше збудований тепловоз для Чорного моря дістав назву „Ніколай Тіхонів". Усі кораблі, що їх будують в Україні, у Миколаєві та поблизу Одеси, дістають російські назви. Навіть коли корабель у рідкісних випадках дістане назву, тематично пов'язану з Україною, то гей напис на борту подається російською мовою: „Иван Франко", „Леся Украинка" і подібні.

12.000 МЕТЕЛИКІВ

В Будинку Учених у Харкові доцент харківського університету, довголітній колекціонер С. Лисецький показав оригінальну виставку — 12.000 різних порід і видів метеликів. Це тільки мала частина зібраних ним експонатів, бо їх біля півмільйона. Більшість метеликів, зокрема в Україні, є корисними: вони запилюють дерева, дають добрий матеріял для виробу природного шовку тощо, а для малярів дають теми для розпису тканин.

У ГРУЗІЇ СТАВЛЯТЬ ОПЕРУ „ТАРАС БУЛЬБА"

Київ. — У той час, як у Києві в опері йде „Абесалом і Етері", грузинська опера в перекладі на українську мову, у Тбілісі, столиці Грузинської ССР на Кавказі, йде опера „Тарас Бульба" М. Лисенка за М. Гоголем. Прем'єра відбулася ще в червні 1972 року. Журнал „Музика" з грудня м. р. повідомляє, що українську оперу на грузинській сцені поставив реж. Г. Жорданія, образ Тараса відтворив актор І. Шушанія, диригує молодий Г. Гоцерідзе.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Тягар лідерства

Не тільки членів обох Палат, але й багатьох сірих громадян турбують сумніви: Чому через 28 років після закінчення Другої світової війни Америка все ще мусить тримати кругло чверть мільйона свого війська у відбудованій американським коштом і багатій Західній Европі? Чому Америка, втративши у 10-річній В'єтнамській війні 45.948 вояків убитими і кругло 110 більйонів дол., має сотні мільйонів долярів вкладати не тільки в економіку Південного В'єтнаму, але й у відбудову ворожого Північного В'єтнаму?! Чому Америка, витративши від кінця останньої світової війни до 1972 року астрономічну суму понад 140 більйонів дол. для близько 90 країн всіх континентів, має щороку схвалювати сотні мільйонів на допомогу закордонові? Чому Америка має давати безпеку Японії своєю „атомовою парасолею" і взаміну за це мати дефіцит торговельного й платничого балянсу з автоматичним послабленням вартости доляра тільки тому, що Японія веде нельояльну супроти Америки егоїстичну експансивну торговельну політику?!

Всі ці й подібні сумніви, сперті на історичних фактах і цифрах, логічні й психологічно виправдані. Але вони блїднуть в обличчі факту, що Америка є тією потугою, яка осягнула позицію лідера вільного світу. Це правда, що Америка не може вічно виконувати ролю „світового жандарма". Але Америка не може бути байдужою, чи в тихоокеанському обширі буде мир чи війна, бо вона є так само тихоокеанською, як і атлантійською державою. І тому вона, із своєю територією, своїм числом населення і своєю атомовою зброєю, є і мусить бути лідером військово-політичного бльоку НАТО і найпершим контрагентом Европейської Економічної Спільноти. І хоч в Европі, в Індії чи в Японії „не люблять" американців, всі їх відповідальні державні мужі знають і визнають, що Америка є таки „найпершою серед перших" потуг світу.

Кожне лідерство зобов'язує і кожне лідерство — коштує. Це не тільки почесть, але й великий тягар, що його мусить нести лідер з великими для себе втратами. Після закінчення В'єтнамської війни залишаються інші великі міжнародні проблеми — їх не можна розв'язати без активної участи і провідної ролі Америки.

Жіноча недоля

Під заголовком „Охорона жіночої праці" з'явилася у московських урядових „Известиях" з 29 березня вістка про засідання Комісії для розгляду законодавчих пропозицій Верховного Совєту СССР. Комісія розглянула питання про те, як на практиці застосовуються закони про охорону праці жінок на підприємствах різних видів промисловости. З переліку прізвищ і звань учасників наради можна встановити, що йшлося про охорону жіночої праці у важкій промисловості, на целюльоїдно - паперових комбінатах і фабриках, у хемічній, будівельній та в легкій промисловості. Нічого докладніше не розповіли „Известия" про проблеми охорони праці жінок, ні про питання, що їх розглядали в Кремлі. Сказано лише коротко й цілком неясно: „Депутати винесли рішення в обговорюваному питанні"!

Понад півстоліття совєтська преса мало не щодня повідомляє про те, що в СССР розв'язане жіноче питання, що жінка в тій „країні перемігшого соціялізму" нібито і рівноправна, і забезпечена всім потрібним, і має час виховувати дітей, і взагалі — щаслива. Та досить глянути на фотознімки у совєтській пресі з важких і небезпечних будов, на яких жінки підвозять цемент, щоб зрозуміти, що не даремно червона пропаганда так часто говорить про жіночу долю. У недавно демонстрованому в Ню Йорку документальному кінофільмі „Поїзд в Україну" було добре видко, яку долю має українська жінка-трудівниця, яка не лише дбає про родину та дім, а ще й цілий день кладе цеглу на будовах, або працює на дорогах... Видко, що експлуатація жінок у таких особливо шкідливих видах індустрії в СССР, як машинобудівельна чи хемічна, переходить вже через міру, що навіть у Кремлі були змушені засідати ніким не вибирані представники Верховного Совєту і Совєту Національностей та „виносити рішення в обговорюваному питанні". Не даремно „Известия" приховали обговорювані проблеми і зміст винесених рішень.

НАРІД НЕ ВМИРАЄ...

(ст). — Війна у В'єтнамі ніби вже скінчилася. Ціла країна вкрита якими 28 мільйонами бомбових кратерів, залитих водою, зарослих бур'янами, які нищать усяку корисну рослину. Кратери ті це ідеальне леговище для малярійних комарів. В інших місцях земля затвердла наче зацементована. Багато лісів зовсім знищені, цінні дерева не надаються для будівельного матеріялу, бо вкриті відламками гранат і шрапнелів. Перед війною 85 відс. населення це були селяни, орендарі, ремісники, тепер їх усього 50 відс. Люди, рятуючись, утікали до міст, населення яких зросло вдесятеро. Там живуть вони в будах, споруджених із скринь, покрівля з бляшанок з-під пива й Кока-Коли.

Одначе в'єтнамський нарід не вмирає. Ібсен сказав, що нарід і в неволі не вмирає, а вмирає щойно тоді, коли перестає прагнути до втраченої незалежности і стає байдужим на все. В'єтнамці впродовж тисячі літ, довше ніж будь-який інший нарід в історії світу, боролися проти загарбників, пережили чужу владу, а саме могутнього сусіда — Китаю. Прийняли від Китаю, щоправда, духові культурні й адміністраційні традиції, але не втратили рідної мови, раси, народних прикмет і бажання пережити накинену їх країні глумливу назву „Ен Нем" (Заспокоєний Південь), так, як поляки охристили були Східню Галичину „малопольска", а москалі Україну „Малоросія".

Опісля боролися в'єтнамці довгі сотки літ із сусідами: таї, хмерами, ляотами, пережили монгольську окупацію і напади піратів. Проти наїзників боролися із жахливою жорстокістю: вогнем спалювали все, докорінно винищували ворога, проганяли і не давали асимілювати себе.

Коли, наприклад, в'єтнамці перемогли сусіднє плем'я хмерів, то закопували живих полонених по шию в землю, голови поливали смолою, підпалювали й варили собі над ними чай. Коли ж такий нещасливець з болю здригався і хитав котелком, переможні в'єтнамці казали: „Не розливай чаю свого пана!"

Війна й жорстокості не покінчилися, коли французи зайняли Індо - Китай і прилучили цю врожайну тропічну країну до своїх колоній. Генеральне губернаторство визначило, скільки населення має зуживати алькогольних напоїв, головно дешевого червоного вина з Альжиру. В 1934-му році визначено, наприклад, для одного села з 1500 душ населення 800 літрів алькогольних напоїв, а що люди випили менше, наклали на них грошові кари.

Повстання з д а влювали жорстоко. В 1916 році на острові Кондорі, при гирлі ріки Меконг, покарали смертю 16.000 в'єтнамців. Тому зрозумілим стає, що коли ввесь світ наробив великого шуму з причини масакри в Май Ляї, дуже багато в'єтнамців здивовано здвигали плечима, бо такого роду або ще й страшніші речі належать до війни, вони таке бачили, а то й самі робили...

До закінчення французької окупації спричинився Гітлер в 1941 році, коли уклав був перемир'я з Петеном і заборонив Франції посилати підмогу до Індо - Китаю. Тоді безборонний Індо - Китай упав жертвою Японії.

По капітуляції Японії французи вернулися до Індо - Китаю. В'єтнам зазнав ще опісля, на короткий час англійської окупації, потім прийшли війська де Голля. Північний В'єтнам мали зайняти китайці, але Чіянг Кай-шек потребував війська проти комуністів Мао Тсе-тунга. В'єтнам пережив ще окупацію бандитського генерала Лю Гана, опісля він довгу війну проти французів.

СССР не редукує, а збільшує свої збройні сили в Середній Европі

Москва. — Західні дипломати й кореспонденти у Москві прийшли до висновку, що Совєти не хочуть зменшити свої збройні сили в Середущій Европі і що тому вони стараються різними крутійствами продовжувати й паралізувати американсько-совєтську конференцію у Відні, яка займається справою редукції збройних сил в Европі. Західні альянти пов'язали проблему редукції військ в Середущій Европі з паневропейською конференцією безпеки, яку віддавна хотіли Совєти. У цій справі їздив до Москви Генрі Кіссінджер і Совєти погодилися на паралельне ведення у Гельсинках конференції про підготову до паневропейської конференції та у Відні — про редукцію збройних сил. Але на тій конференції у Відні, яка розпочалася 31 січня ц. р., не можна було дотепер погодитися навіть щодо складу тієї конференції, бо ось напр. Совєти заявили, що Мадярщина не повинна брати там участи, себто, що 40.000 совєтського війська, яке перебуває у Мадярщині, стоять поза дискусією про редукцію. Американські керівні військові кола твердять, що СССР перевів недавно дальших 1 200 танків до Східньої Німеччини, Польщі і Чехо-Словаччини, збільшивши їх стан до 8 700 танків. Разом із зброєю всіх сателітних держав — комуністи мають тепер в Середущій Е в р о п і 17.200 танків, себто тричі стільки, що західні членські держави пакту НАТО. СССР втримує у Середущій Европі 33 змоторизовані чи панцерні дивізії. Брежнєв заявив недавно французькому президентові Помпіду, що про редукцію військ в Европі можна буде говорити після паневропейської конференції безпеки, бо це, мовляв, дві цілком окремі проблеми.

Роман Кецала

ЗА НАШУ ФІНАНСОВУ БАЗУ

(Порядком дискусії)

(1)

Зваживши положення української еміграції у вільному світі, доводиться ствердити, що ми навіть не помічаємо, як із дня на день нова генерація забуває потрохи рідну мову, живучи серед чужого оточення, і що асиміляційний процес українських людей поступає безупинно вперед у всіх країнах нашого поселення.

Уже багато наших провідних людей застановлялося над цим важливим питанням, як охоронити нашу еміґрацію у діяспорі від асиміляції і зберегти її якнайдовше для українського народу. Ми є свідками асиміляційного процесу української еміґрації, і то, на жаль, треба ствердити, що цей процес поступає інтенсивно серед новоприбулих, тобто т. зв. політичної еміґрації. Деякі асимілятори, що затратили віру у живучість української людини, твердять, що ця стихія — це неминуча дійсність, яка поглинула вже не одну еміґрацію, і така сама доля мусить зустріти нашу українську еміґрацію.

Приглянься б л и ж ч е цьому процесові. Дійсність учить нас, що реальне життя вимагає від людини пристосування до обставин, щоб не впасти на дно суспільного життя, якщо хочемо утриматися на його поверхні. А це не легка справа! Ця обставина вимагає багато зусиль від еміґрації. Вона вимагає, крім знання мови, також кваліфікованих сил для інтелектуальної, професійної і фізичної праці. Ми знаємо, що ця саме сторінка у нас недомагала, бо ми, люди нової еміґрації, зросли в інших умовах — не були ані підготовані, ані не уявляли собі тих обставин, серед яких опинилися у західній гемісфері.

Пригадую собі, що в таборах в Европі ми не мали жадних, і то дослівно жадних, інформацій про можливості заробітку і про життя в Америці і Канаді. І досьогодні не знаємо докладно, які можливості існують в інших країнах нашого поселення. Наша преса замало інформує про життя наших людей в інших країнах і про те, які там можливості на майбутнє.

Приглянься життю та умовинам української спільноти в ЗСА. Що ми бачимо? Переважна частина українських людей живе в достатках і своєю працею — переважно у фабриках — доробляється. При тому слід згадати, що багато наших людей, у яких поняття неповноцінности запустило глибоко коріння у їхній ментальності, намагаючись переставитись на американські рейки, — легковажать українську мову, говорять ламаною англійською мовою до своїх дітей, і, вже багато дітей серед нашої еміґрації не знають мови своїх батьків. Цей процес охопив переважно малоінтеліґентні родини! Наша молодь, за деякими винятками, говорить всюди між собою по-англійському, хоч признається до української спільноти. Це загальне явище в Америці.

Яка наша майбутність у таких обставинах — легко догадатись. Цьому життьовому процесові допомагають американські обставини, де мішаються всі національності, створюючи один американський нарід, щоправда, деколи ще із зазначенням про їхнє національне походження.

Подібний процес проходить і в інших країнах нашої діяспори. Насувається питання, чому воно так? Відповідь проста! Наші люди не живуть компактною масою, а розбрелись по всіх усюдах, тому легко підпадають під вплив чужого оточення. Тільки там, де українська еміґрація зуміла опанувати великі простори землі, стала власником великих господарських комплексів і поселилася компактною масою, там вона зберегла уже в третьому поколінні своє українське обличчя, свою ідентичність, і там існують великі можливості утримати наших людей при українстві, при нашій Церкві і при традиціях українського народу.

Такі можливості існують у Канаді. Тепер постає питання, як підсилити життя української групи в Канаді? Нової е м і ґ р а ц і ї з рідних земель — ми ніяк не можемо сподіватися через політичні обставини в Україні, але можемо посилити українську етнічну групу в Канаді еміґрацією українців з інших країн нашого поселення.

Знаємо, що багато наших людей проживає у Польщі. Значна кількість українців у Польщі — це лемки, що з останній війні виявили стільки українського патріотизму та завзяття і їх насильно переселили поляки із рідної Лемківщини на забрані від німців землі на Заході, на т. зв. „земє одзискане". Лемки заселили там кілька повітів. При цьому слід підкреслити, що українську людину в теперішній Польщі дискримінується на кожному кроці. Ненависть поляків до українців і їхній шовінізм розрослися до біологічних форм, тому українці, які живуть у розсіянні по різних містах Польщі, переважно не признаються, що вони українці, бо не хочуть наражуватися на погорду та дискримінацію. І тому ці наші люди безслідно пропадають для нас, бо їхні діти навіть не знають, що вони українці.

Кілька років тому приїхала з Польщі до стейту Іллінойс українська родина, яка розповідала, що одного разу їхній синок, вернувшись зі школи додому, сказав до своєї мами: „Мамцю, ти вєш, я так ненавідзе тих украіньсув, же я бим їх вшисткіх ржнол". Батьки вирішили за всяку ціну виїхати з Польщі, і нарешті це їм удалося.

Я навів цей приклад, щоб показати сумну дійсність наших людей у Польщі, в яких умовинах вони проживають і яку ненависть до українців пропагують поляки у школах. Тому, якщо пощастило б бодай частину наших людей переселити з Польщі до Канади, то була б подвійна користь для нас. Ми підсилили б нашу етнічну групу і зміцнили б її стан посідання, а друга користь — не втратили б наших людей. Тому треба глибоко призадуматися нашим провідним чинникам над цією важливою проблемою.

До речі буде згадати, що українська еміґрація у Бразилії, Арґентині та інших країнах Південної Америки живе часом у дуже тяжких умовинах. Багато українців із цих країн радо переселилося б до Канади, де панує добробут і демократичний лад. Ми знаємо, що українські поселенці у Південній Америці навіть у третій ґенерації не змогли добитися кращої долі, бо господарська коньюнктура цих країн не сприяє розвиткові для наших людей. Саме тут другий людський потенціял, яким можемо підсилити нашу українську громаду в Канаді.

У яких злиднях живуть наші люди у Південній Америці хай послужить ось така історія одного нашого священика. У к р аїнський фармер у Бразилії, бачачи здібність і охоту до науки свого сина, рішив віддати його в науку до школи. Із цією метою вибрався з сином у далеку дорогу, щоб добитись до монастиря оо. Василіян у Прудентополісі. Коли по двох днях дороги пішком, втомлені і голодні, зайшли до монастирської канцелярії, ігумен сказав їм, що, на жаль, прийняти хлопця не може, бо нема ані місця, ані грошей на освіту. Хлопець упав до ніг священика і зі сльозами в очах просив прийняти його до школи. Ігумен прийняв, і він тепер уже священик.

Мені відомо, що в Чикаго є одно товариство і 2 або 3 родини, які дають по 50 долярів і більше річно на утримання студентів богословії у Бразилії. За 200-500 долярів можна допомогти студентові закінчити його студії і стати священиком або якимсь професіоналістом. Ці богослови пишуть листи доброю українською мовою до своїх добродіїв, посилають їм свої знімки і пишуть, що вони моляться за них і ніколи не забудуть про їхні добродійства.

Отже, якщо забезпечити нашим людям, наприклад, у Бразилії кращі життьові можливості, які існують у Канаді, то частина з них напевно переселилась би туди. Мушу на цьому місці зазначити, що ідею переселення наших людей до Канади підносив на сторінках преси п. Р. Ільницький і згадував про це також сенатор Юзик.

З НАШИХ БУДНІВ

„ВИГНАНЦІ"

Двоє знайомих професіоналістів — активних членів Нюйоркського Відділу Т-ва Українських Інженерів, підпирали Пластовий Дім і розгублено розглядали молодий пластовий люд, що поспішав на свої сходини.

— А ви що, панове, прийшли сюди підглядати наших юначок? — спитав жартома місцевий пан станичний.

— Ех, і не питайте, пане колего, бо нам світ не милий! — зідхнув один з інженерів. — Повиганяли нас жінки з хати, та ми тепер оце й блукаємо по давнґаві, ніби загублені українські душі... Не маємо де голови приклонити.

— О! — підхопив пан станичний. — Якщо вас жінки повиганяли з хати, то ви мусіли чимсь провинитися! Може скакали туди, куди не треба?..

— Ба! — промовив другий „вигнанець". — Якби скакали, то хоч не було б жалю покутувати за такий гріх. А то ми впали жертвою любови до рідної культури і мистецтва, а конкретно — балету.

— У нас обох нині в хаті толока, — пояснив перший професіоналіст. — Пригадуєте собі, як то колись в Краю на приходстві сходились дівчата вечорами лущити кукурудзу?.. Отаке і в нас! Зібрався бабком з двох молодечих відділів Союзу Українок та й шиють костюми для малих танцюристів з балетної школи Роми Прийми-Богачевської, що виступатимуть в прем'єрі „Пер Ґінта". Закупили мануфактуру в цілій Орчард стріт, та й крають, шиють, порять, приміряють, — муштать бідних діточок, що служать їм за манекени...

— Пане колего, то не жарти, — похитав головою другий пан інженер. — У балетній виставі „Пер Ґінт" виступатиме коло ста штук отого дріб'язку, різних там гномиків - ромтомтомиків, тож прийшлося організувати цілок кравецьку майстерню, щоб малечу відповідно обмундирувати. Мають мами мороку, а ми, тати, ще більшу: спершу мусіли позвозити всіх панькравчинь з Асторії, Бронксу, Брукліну і біда не знає звідки. Тепер гиняємось по вулиці, щоб їм не заважати в хаті, а потім треба буде ще раз забавитися в таксікарів і порозвозити пань додому.

— Одне добре, — додав перший пан інженер, — що при цій нагоді ми вступимо до церкви св. Юра і відбудемо передвеликодню сповідь. А отець-сповідник був такий ласкавий, що простив нам усі вільні та невільні провини за наші страждання в ім'я українського балетного мистецтва... „Це, — сказав, — є ваша покута".

Ікер

РАДЯТЬ ЇСТИ КРОПИВУ

„Радянська Україна" з 31 березня у відділі „Субовні поради" подала, що палюча кропива, яка „жалиться" — належить до лікарських рослин, а крім того „не слід нехтувати цією рослиною, вітамінним засобом. Ранньої весни, коли харчування людини найбідніше на свіжі природні вітаміни, з'являються перші паростки кропиви. Зберіть їх, — радить орган ЦК комуністичної партії УССР, вони урізноманітнять ваше „меню" і в супі, і в салатах".

Д-р Василь Вереш

КАРПАТСЬКИЙ ДОСЛІДНИЙ ЦЕНТР

(1)

24-го листопада 1972 року, в п'ятницю по полудні, в приміщенні Українського Інституту Америки 2 Іст 79-та вул., у Ню Йорку відбулася конференція та Загальні Збори КДЦ з нагоди 15-ліття існування і діяльности цієї науково-дослідної інституції.

Конференцію започаткували о. проф. Василій Шерегій та о. Іван Сливка, традиційним „Царю Небесний", спільним співом присутніх. Офіційно конференцію відкрив сеньйор Срібної Землі, проф. Августин Штефан, голова Сойму та міністер Народної Освіти Карпатської України, закликаючи вглиблюватися в історію та виправляти неточності писані ворогами. Якщо будемо старатися записати світлі і славні, як теж і сумні дні української історії, то майбутнє покоління матиме змогу студіювати та вчитися з добрих вчинків та помилок своїх предків.

Це є і було метою Карпатського Дослідного Центру й це було ціллю тієї конференції. Конференцією проводив редактор д-р Степан Росоха, посол та заступник голови кол. Сойму Карпатської України, дійсний член НТШ з Торонта.

Юліян Ревай, колишній міністер Чехо-словацької Республіки та прем'єр уряду Карпатської України доповідав на тему: „Як дійшло до зміни уряду Карпатської України 26-го жовтня 1938 року в Празі, коли бл. пам'яті о. монсеньйор д-р Августин Волошин перебрав владу Карпатської України". Це вперше за тридцять чотири роки учасники конференції почули з уст тодішнього міністра в Празі про те, про що до сьогодні ніхто не написав і про що ніхто не знав.

Опісля проф. Августин Штефан доповідав на тему: „Що сталося дня 14-го березня 1939-го року в Хусті та в Празі". Проф. Августин Штефан з'ясував подробиці про рішення щодо проголошення повної самостійної державности Карпатської України, що його ухвалили члени уряду, посли, електори й провідні діячі Українського Національного Об'єднання в Хусті 14-го березня 1939 року. Доповідач з'ясував також і подробиці, зокрема, як проголосив маніфестаційно це рішення в імени уряду о. монс. д-р Августин Волошин в Хусті у присутності святочно зібраних мас народу та преси. Для населення в Краю, це проголошення було передано через Хустську радіовисил ь н ю. Про всі рішення та про акт проголошення були поінформовані прем'єр Юліян Ревай, який задержався у Відні, та представник уряду в Празі д-р Вінкентій Шандор, який отримав доручення нотифікувати амбасади чужих держав про те, що сталося в Хусті.

Отець проф. Василій Шерегій, директор Дієцезіяльного Музею в Піттсбурґу, говорив про музеї Карпатських єпархій в Пассейку і Піттсбурґу, що були засновані в 1971 р. Уже зібрано і закуплено багато дорогоцінних оригінальних експонатів історичного характеру. Отець д-р В. Шегерій просив про співпрацю та підтримку.

Дуже часто зникають різні цінні історичні матеріяли, а все ж знаходяться одиниці, що стараються збирати такі рідкісні матеріяли для майбутнього покоління. Частину цієї праці виконав о. Иоан Сливка, парох церкви св. Іллі в Брукліні. Він поінформував п р и с у т н і х про збірку документів, яку оформив у машинописі, понад 1 500 сторінок друку. В тому матеріялі знаходяться дуже цінні листи, розпорядження різних церковних чинників, включно з буллями папів. Його матеріял охоплює історію на протязі ста років поселення в ЗСА.

Д-р Василь Вереш, секретар Карпатського Дослідного Центру, виголосив доповідь на тему: „Огляд громадського життя нової еміґрації по другій світовій війні". Д-р В. Вереш ствердив, що, не зважаючи на невідрадні умовини нової карпатської еміґрації в ЗСА по другій світовій війні, ця еміґрація не заломилася. Їй тяжко було переконати своїх братів, старих емігрантів, які почали приїжджати до Америки після революції в Угорщині в 1848-му році й які називають себе різними назвами: карпато-росами, росіянами, русинами, рутенами, греко-католиками або угорцями, чи найновіше — словаками, що в старому краю настали поважні зміни. Новоприбулі карпатські українці в більшості включилися до існуючих на цьому терені українських організацій, а також створили свої нові організації, як Карпатський Союз, що постав в 1949 році в Ню Йорку, та Братство Карпатських Січовиків, що постало в 1950 році в Торонті.

Д-р Павло Роберт Маґочі, з Українського Студійного Центру в Гарвардському університеті, прочитав частину своєї докторської праці про культурний розвиток Карпатської України від 1920 до 1938 року. Д-р Маґочі присвятив багато часу для дослідження вибраної ним тематики. Він їздив у цій справі до ЧССР та до Закарпатської области України, де провів три роки, збираючи матеріяли для своєї дисертації. Д-р Маґочі належить до тут народженої третьої ґенерації, свої досліди переводив він в архівних центрах: Праги, Б р а т и слави, Ужгороду та Пряшева. У своїй докторській праці він зібрав багатий матеріял про Карпатську Україну, про її нарід і його життя, що досі ніде не був так широко насвітлений.

Д-р Петро Стерчо, професор політичної економії в Дрекселл університеті, інформував про основні засади, що ними він керувався, пишучи працю п. з. „Дипломатія двоякої моралі", яка недавно появилася у виданні Карпатського Дослідного Центру. Про його працю, що має 520 сторінок, проф. Лев Добрянський висловився у рецензії в „Українському Квартальнику" дуже похвально. Д-р Петро Стерчо при писанні цієї праці кермувався науковою об'єктивністю і загальнолюдською справедливістю. Зі Словаччини Карпатський Дослідний Центр дістав листа такого змісту: „Щодо Петра, то тут про нього ходять дуже гарні слухи між письменниками та інтеліґенцією. Маєте щастя, що є такий талановитий чоловік, який все наше трудне переживання та душевні болі позбирав і виклав на папері".

Д-р Степан Росоха подав інформації про видання спогадів проф. А. Штефана, сеньйора національного відродження на Закарпатті. Спогади мають появитися в перших місяцях 1973 року.

Ще живе ряд осіб, які стараються залишити в спадщині хоч уривок історії для майбутніх поколінь. Між ними ред. Микола Вайда з Філядельфії, який, крім праці про 50-ліття історії Пласту на Карпатській Україні, має готову до друку „Хроніку подій з років 1919-1939 на Карпатській Україні". Обидві ці праці шукають видавців. За інформаціями у цій справі звертатися до ред. Миколи Вайди.

Д-р Микола Кушніренко подав цікаву інформацію з років 1930-их в Карпатській Україні, коли завдяки референтові народного шкільництва Юліянові Реваєві він дістав посаду вчителя в селі Іза, відоме в історії як найбільш бунтівничо-русофільське село. Д-р М. Кушніренко переводив обслідування села Іза й інших сіл на Закарпатській Україні та робив досліди суспільно-господарського побуту для дослідної акції покійного проф. М. М и ц ю к а, ректора УВУ в Празі.

(Продовження буде)

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА 100 РОКІВ БУДУЄ СВІТЛЕ МАЙБУТНЄ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ НА НАЙТРИВКІШИХ ОСНОВАХ НАУКИ, ЗНАННЯ І ПРАВДИ. ДОПОМОЖІМО ЙОМУ В ЦЬОМУ ЩЕДРОЮ ПОЖЕРТВОЮ НА ЙОГО ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД!

SHEVCHENKO SCIENTIFIC SOCIETY
302 WEST 13th STREET NEW YORK, N.Y. 10014

З КОНЦЕРТОВОЇ ЗАЛІ

КОНЦЕРТ ЮЛІЯНИ ОСІНЧУК

Якось так склалося, що, не мешкаючи в Ню Йорку, я зміг почути Юліяну Осінчук щойно вперше на її цілопрограмовому речиталі в неділю 1-го квітня, в залі Українського Народного Дому в Ню Йорку. Мої враження з цього концерту — якнайкращі.

Серед низки молодих українських піяністок в Америці, — всі вони вже абсольвентки Джуліярду — Юліяна Осінчук наймолодша, ще навіть не 20-літня, і ще студентка (відомі мені прізвища трьох ще молодших піяністок на американському терені, але тому, що ніколи їх не чув, ніякої опінії про їхні таланти й музично-виконавчі можливости не маю). Юліяна Осінчук серед них усіх — а кожну з них зокрема треба цінити вагою золота за талант, працю й здобуті осяги, — особливо виділяється. Вона — прородний, справжній музичний талант, з вродженою правильною музичною інтуїцією, з чимало необхідними завдатками на дальший, поважний розвиток. До яких меж і висот — це, очевидно, покаже майбутнє. Та факт її безперечного, непересічного таланту подає якнайкращі надії.

На сьогодні, Юліяна Осінчук ще не „віртуоз" у повному значенні цього слова — але серед українських піяністок, крім єдиної Любки Колесси, не було й нема ні одної, що заслуговувала б на цю назву (а й серед українських піяністів справжніх віртуозів було й є тільки три — один старшої ґенерації, два — молодшої). Будучи так музикально заавансованою, як нею є вже на сьогодні Юліяна Осінчук, вона сама напевно вповні свідома своїх обмежень. В неї вже добре розвинена пальцева техніка й акордова, добрі октави (дарма, що ще тільки в ограниченому динамічному діяпазоні), добре почуття ритму. Усе це потребує ще розвитку — до досконалости. Найбільшим атутом Юліяни Осінчук на сьогодні, — це її пам'ятева певність (нарешті молода піяністка, яка може заграти цілу програму певно, без пам'ятевих „аксидентів"!..), і повна свобода при фортепіяні — найкращі показчики того, що вона вроджена піяністка.

З інтерпретаційної сторони їй ще чимало треба навчитись. З роками, з життьовим, інтелектуальним і музичним ростом і досвідом, її підхід до ітерпретації різних стилів і творів цілком зміниться — і тоді вона зовсім інакше виконуватиме напр. Моцарта, з його божественною простотою, чи елегійну лірику Шопена, чи патетичну романтику Ліста. Покищо, все це ще надто „зв'язане" вказівками вчителя і почуттям відповідальности, щоб чиммсь „не провинитися", а замало в інтерпретації внутрішньої мистецької і піяністичної свободи, яку дає довголітній досвід концертової естради: замало спонтанности та пристрасного темпераменту, замало модуляції звуку (жахливо галасливий фортепіян був у цьому найбільшою перешкодою!).

Усі ці завваги — не „критика", але суто професіональні завваги молодій артистці, яка надто талановита,щоб до неї пристосовувати підхід, загально прийнятий в нас у звітах з концертових виступів молодих артистів: „славословіє" товариства взаємної адорації... Юліяна Осінчук цього не потребує тому, що вона не т. зв. артистка, але, в майбутті, справжня, стовідсоткова.

У недільній програмі вона найкраще виконувала твори Рахманінова — до речі, технічно найважчі у програмі — з розмахом і верьою. Як наддатки — Дебюссі „Відблиски в воді" та свою власну композицію, з гуцульською атмосферою (щось, як „Сопілка й аркан"), гармонічно в дуже конвенціональному дусі й стилі. Та добре й те — адже молодих, підростаючих композиторів (чи таких, що ними хочуть бути!) у нас цілком немає! Юліяна Осінчук й у цій ділянці — білий крук!

Вона тепер — учениця передової (дарма, що вже добре понад 90-річної вчительки в Америці, славної Розіни Левін у Джуліярді, серед кол. учнів якої вже від довгих років є майже всі, без вийнятку, передові сучасні американські піяністи, з Ван Клайбурном і Джоном Бравнінґом на чолі (кол. учнем Розіни Левін є й Роман Рудницький). Сам факт, що ця славна вчителька прийняла Юліяну Осінчук, як ученицю, свідчить про талант нашої молодої піяністки, — а авторові цих рядків ще й відомо, що ця велика вчителька висловлюється про Юліяну дуже похвально. Отже, дальший піяністичний розвиток Юліяни Осінчук у якнайліпших руках.

А за недільний речиталь Юліяні Осінчук належаться щирі, сердечні ґратуляції. Браво!

Антін Рудницький

— o O o —

Фотепіяно може бути засобом передачі технічної майстерности, метрономічного чергування наголошених і ненаголошених доль, звукового кольориту тощо, але рідко коли буває засобом рекреації композиторських ідей та виразником живого мистецтва, де всі ці фактори підпорядковуються музичній думці. Тоді саме мистецтво стає цілим.

„Сонети Петрарки" Ліста (чч. 104 і 123) — це свого роду імпровізації, рефлексії композитора з перебування в Італії. Ліст був не тільки основоположником модерної фортепіянової техніки, але й джерелом нових музичних ідей, з якого так щедро черпав його геніяльний сучасник у галузі опери. „Сонети Петрарки" у виконанні Ю. Осінчук не були беззмістовним дописом технічної віртуозности. Вони були тільки обертонами мелодичної концепції, повної ніжної поезії. У „Фюнерай" Ліста фортепіяно звучало як симфонічна оркестра. Хто знає, може цей твір був реакцією Ліста на смерть Шопена. Твори Рахманінова („Елегія" оп. 3 ч. 1, „Етюди-табльо" ес-моль оп. 3 ч. 6 і Ес-дур ч. 7) піяністка виконала, на нашу думку, найбільш зріло. А твори Шопена („Скерци" ч. 4 Е-дур оп. 54 і „Польонез" ч. 6 Ас-дур оп. 53) співали, горіли, закликали до бою або снували мрії в поетичній контемпляції. Вони не були формальними репродукціями друкованих музичних символів, ізольованими фазами пасажових каскад, що їх інколи перерливала гарна мелодія, ні. Там зміст творів заговорив устами душі мистця. А Дебюссі (в наддатках) чи не був близький до істини: прозорий, етеричний, мерехтливий, неначе сяйво сонячного проміння на листках молодого лісу? Якою гордістю наповнилися серця слухачів, що заповнили велику залю по самі береги, коли піяністка виконала твори українських композиторів (Лисенка „Ескіз в дорійському ладі", Людкевича „Пісню без слів" і Кос-Анатольського „Прелюдію" ч. 2) включно зі своєю власною композицією (в наддатках) на основі гуцульської тематики?..

Коли так пишемо, то маємо на думці не окремі ноти чи фраґменти творів. Говоримо тут про цілість. Бо техніку ще більше можна вдосконалити і стиль фортепіянової музики Моцарта у випадку Юліяни можна ще опанувати та відчути. Але отої живої творчої думки, що перебуває в Ю. Осінчук, ніколи не можна навчитися або збагнути.

Піяністка будує свій світ. Він творчий, бо переконує, приносить насолоду і змушує слухати. Він поволі відслоняє обличчя її мистецької індивідуальности.

Ігор Соневицький

В СССР мобілізують молодь на примусову працю

Москва. — Редакційна „Комсомольской правди" з 29 березня про „добровольців" кидає додаткове світло на форми і способи використовування молоді на „новобудовах п'ятирічки". Газета інформує про те, що „ЦК ВЛКСМ прийняв спеціяльну постанову про громадський призов молоді на важливіші новобудови 1973 року" і про те, що „громадський призов — одна з форм раціонального перерозподілу трудових резерв, спертого на плянових принципах". За даними газети, „у першому півріччі комсомольські організації повинні дати 10 тисяч путівок (тобто, відряджень чи спрямувань) тим, хто поїде на будови чорної металюрґії, 6 тисяч добровольців очікують у тому ж півріччі об'єкти легкої, харчевої, м'ясо-молочної та рибної промисловости, які є під будовою. В 1973 році на будову підприємств для випуску мінеральних добрив буде спрямовано 6 тисяч комсомольців. Все це відповідальне доручення партії і комсомол зобов'язаний виконати його з честю. 60 тисяч хлопців та дівчат дістануть комсомольські путівки на будову підприємств легкої і харчевої промисловости. 100 тисяч молодих стануть тваринниками". В таких маштабах совєтські чинники переводять „мобілізацію" трудових резерв, а щоб провести її якнайуспішніше, то при ЦК ВЛКСМ (комсомолу) „створений штаб для справи громадського прихову комсомольців і молоді". Цей штаб, як пише газета, „тісно співпрацює з обкомами, крайкоми комсомолу, ЦК ЛКСМ союзних республік, комсомольськими організаціями збройних сил СССР". Газета відзначає, що на шляху „перерозподілу трудових резерв" влада має успіх і що молодь голоситься „добровольцями" на новобудови. „Комсомольськими організаціями країни в першім кварталі 1973 року зформовано відділ з більше як 1 000 добровольців, які їдуть на допомогу трестові „Липецкстрой". В березні більшість обкомів комсомола (читай: комсомольські організації Білорусі, Грузії, Киргизії, Латвії, Таджикістану, Володимирської, Воронізької, Горковської областей) успішно справились з дорученим їм завданням, зформували великі відділи будівничих - добровольців". Але з цією „мобілізацією" не всюди гаразд. „Комсомольська правда" не згадує, наприклад, України та інших республік. За те у статті обережно відмічено, що не всі комсомольські орґанізації на висоті завдань, що часто вербують „добровольців", обіцюючи їм „золоті гори" на будовах, щоб тільки „виконати", а то й „перевиконати плян" поставки робочої сили. Газета вказує також і на те, що умови праці на новобудовах важкі і нестерпні. У висліді є те, чого не може промовчати совєтська газета, що „нерідкі випадки, коли деякі добровольці втікають з ударних (будов) додому", мовляв, „злякалися". Очевидно, справа не в тому, що вони „злякалися", чи „затужили" за домом, а що їм доводиться працювати на непосильних роботах і у примітивних умовах. Нічого тут не допоможе твердження, що „путівка на новобудови" — це не просто спрямування на роботу, довідка на влаштування на працю, — це документ, яким стверджується право молодої людини на участь у важливіших державних справах, у п'ятирічці". Такі вигляди і такі можливості ніяк не переконують молоду людину в СССР, яка прекрасно розуміє, що насправді криється за всякими совєтськими урядовими і партійними заклинаками та обіцянками.

ЧЕРЕЗ ЗАХІДНЮ ЕВРОПУ ПЕРЕЙШОВ ґураґан, який спричинив смерть найменше 10-ти людей і матеріяльні шкоди на мільйони дол. Найбільше лиха ґураґан заподіяв в Голляндії.

Д-р Василь Лучків назначений повним професором

Д-р Василь Лучків

Ню Йорк. — Відомий український громадський діяч, активний член цілого ряду українських наукових установ та організацій, член Екзекутиви УККА, д-р Василь Лучків дістав номінацію на повного професора Рокленд Комюніти Коледжу нюйоркського стейту, а також призначення на безтермінове займання посади (тенюр") на університеті. Д-р В. Лучків — уродженець Івано-Франківської области. Студіював на університетах Міннесотському та Оттавському, де в 1958 р. здобув науковий ступень магістра. Крім цього студіював бібліотекарські науки, які закінчив в 1960 р. По закінченні студій якийсь час вчив у середній школі в провінції Квебек, а відтак був куратором слов'янського відділу бібліотеки Айовського університету. В 1966 р. дістав призначення на заступника директора бібліотеки стейтового університету в Брокпорті, Н. И., на якому одночасно був викладачем російської мови. По двох роках він переноситься до Ракленд Коммюніти коледжу на посаду директора бібліотеки з додатковим навантаженням викладача з ділянки бібліографії, мови та літератури, а також дорадника архітектів при будові бібліотечного приміщення на суму 10 млн. долярів. В рямках своєї праці він опрацював згідно з дорученням президента цього коледжу програму чотирьохрічного заочного навчання, яку коледж адоптував. Попри свою професійну працю він продовжував післядипломні студії на університетах в Оттаві, Айові та Українському Вільному Університеті і одержав науковий ступень доктора в 1970 р. Під сучасну пору д-р В. Лучків є головою Комітету, який розглядає всі підвищення, номінації і звільнювання персоналу коледжу, членом Ради голів академічних департаментів, членом Комітету наукових дослідів та бібліотечно-бібліографічного комітету, а також членом Комітету плянування наукової програми коледжу та членом екзекутиви Професорсько - студентської асоціяції. Крім того його обрано президентом Ради директорів бібліографічно-дослідного осередку східнього стейту Ню Йорк. На українському громадському форумі д-р В. Лучків репрезентує в УККА Американсько-Українських Ветеранів, а в Конференції Центральних Українських Академічних Професійних Товариств в Ню Йорку репрезентує Товариство Українських Бібліотекарів ЗСА. Літом 1971 р. на літньому семестрі УВУ в Мюнхені він давав курс української літератури. Від 1972 року читає лекції у Ситі коледжі в ню Йорку. **Н. Н.**

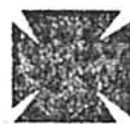

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями, Друзями по Зброї і Знайомими, що 3-го квітня 1973 р., по довгій недузі, упокоївся в Бозі на 81-му році життя, прийнявши Найсвятіші Тайни, наш Найдорожчий БАТЬКО і БРАТ

бл. п.

учитель - аґроном - правник

ПРОФ. ПЕТРО ПРУДИУС

ветеран I і II світових війн та учасник Українських Визвольних Змагань, народжений в с. Брищі Церковій, Зах. Україна.

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 6-го квітня 1973 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 East 7th Street, New York, N. Y.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 7-го квітня 1973 р. з похоронного заведення до української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку, а відтак на цвинтар Mt. Olive, Maspeth, Brooklyn, N.Y.

В глибокому смутку:

БОГДАН — син
ЮЛІЯ — сестра
КАТЕРИНА і ДЖІМ ПРУДИУС-КАКС
АННА і МАЙК ПРУДИУС-ФРЕСОЛОНІ
Родина сестер і братів ПРУДИУСІВ
Родина ВЕРСТІВ, ФІЦИКІВ, ДУМІВ, КАЧОРОВСЬКИХ, КАМІНСЬКИХ і ГАМКАЛІВ
та ближча і дальша Родина в Україні і світі

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що з Волі Всевишнього, по тяжкій недузі, прийнявши Найсвятіші Тайни, дня 5-го квітня 1973 року, відійшла від нас на Вічний Спочинок, на 65-му році життя, наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАТИ і БАБУНЯ

бл. п.

ЯРОСЛАВА МАРІЯ ОСТРУК з дому СОСЕНКО

ВІДОМА ПИСЬМЕННИЦЯ І СУСПІЛЬНА ДІЯЧКА

ПАНАХИДА буде відправлена в неділю, 8-го квітня 1973 року о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Насевичів при 109 E. Tabor Rd. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН відбудеться в понеділок, 9-го квітня 1973 року о год. 9-ій ранку з української католицької церкви Христа Царя при Каюґа вул., на український католицький цвинтар у Факс Чейс біля Філядельфії.

Горем прибиті:

СЕБАСТІЯН — чоловік
НАДІЯ ЛУЧАНКО з чоловіком ЛЮБОМИРОМ — донька
ІВАННА СПЕРКАЧ з чоловіком БОРИСОМ — донька
НАТАЛІЯ, ОРЕСТ, БОГДАН, ЯРОСЛАВ, ЗОРІЯН, ЛЮБОМИР і РОМАН — внуки
АННА і ГРИГОРІЙ ЛУЧАНКО — свати
Ближча і дальша Родина в Европі і ЗСА

Замість квітів на її могилу просимо складати пожертви на фонд „Церква в Потребі".

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що 25-го березня 1973 р. упокоївся в Бозі на 83-му році життя наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДО

бл. п.

ДМИТРО КОГУТ

нар. в с. Заднишівка, пов. Скалат, Україна.

ПОХОРОН відбувся в четвер, 29-го березня 1973 р. з церкви св. Юра в Ню Йорку на цвинтар Кальварія, Квінс, Н. И.

В глибокому смутку:
дружина — АННА з дому АНДРУШКОВ
дочка — АННА ПРИҐЕЛЬСЬКА з чоловіком ЯРОСЛАВОМ
внучки — ЛІНДА і ЛОРЕЙН

Хай Бог благословить і має в своїй опіці, а пам'ять вічна буде між нами.

Замість квітів на свіжі могили:
сл. п. проф. д-ра САВИ НИКИФОРЯКА
сл. п. проф. ЗЕНОНА ЗЕЛЕНОГО
сл. п. проф. д-ра ПЕТРА ІСАЄВА
та в 15-ту річницю смерти
сл. п. мґр-а ПАВЛА ТРИЦАКА
зложили 100.00 долярів
на Ювілейний Фонд Століття НТШ
Дарія і Теодосій САМОТУЛКА

В ЧОТИРНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п. ОЛЬГИ ШУСТ

що відійшла у Вічність 9-го квітня 1959 року відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в понеділок, 9-го квітня 1973 року

о год. 7:30 ранку
в ЦЕРКВІ СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

Про молитви просить
син ВАСИЛЬ ШУСТ

В пам'ять Дорогого Зятя і Шваґра
св. п. КОНСТАНТИНА ЛИСКА
складаємо 50.00 долярів
на Кодекс Українських Народних Мелодій
Ірена Карпяк-Лиськевич, Лена Карпяк-Бенцаль, Ярослав Карпяк, Євген Карпяк і Роман Омуцький з Родинами.

Основано новий відділ ОУА „Самопоміч" у Бостоні

Бостон, Масс. (М.К.). — 25-го березня ц.р. відбулися Основуючі Збори Відділу Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч" у залі української католицької парохії Христа Царя, які відкрив упозажнений Головною Управою до підготування зборів, д-р Іван Дідюк і, з'ясувавши їхню ціль, привітав представника Централі, голову Головної Управи Степана Спринського, прохаючи о. радника Степана Чомка провести молитву.

По прийнятті порядку нарад, вибрано Президію: д-р Іван Дідюк — предсідник, Степан Сідлярчук — секретар, та почесні члени о. радник Степан Чомко і голова Централі Степан Спринський.

Інформативну доповідь виголосив Степан Спринський, який привітав від Головкої Управи присутніх та склав подяку д-рові І. Дідюкові за підготовлення зборів, а о. радникові С. Чомкові, парохові української католицької церкви, о. Пахолкові, настоятелеві української православної церкви та директорові радіоавдиції Іванові Кезмурові за проголошення та заохоту до участи в зборах.

З черги насвітлив основи та ідейні заложення і велику корисну дію ОУА „Самопоміч" за 25 років існування для добра української людини і спільноти. На тлі світових подій та ситуації у нашому громадському житті, з'ясував вагу і значення її на майбутнє в українській зорганізованій громаді, подаючи й інформуючи про поодинокі ділянки, які виконує ОУА „Самопоміч": суспільно-допомогова діяльність, спонзорство кредитових кооператив, культурно-освітня праця, а зокрема про одинокий суспільно-економічний орган „Наш Світ" та дія її у загально суспільно-громадському житті.

В кінці доповідач поінформував присутніх про важливіші точки статуту. Опісля вив'язалася дискусія, в якій забирали слово: д-р І. Дідюк, І. Волощук, д-р Роман Миколаєвич, інж. Стан. Берегулька, о. радник С. Чомко, Д. Мельник, В. Гетьманський, М. Сухий, С. Сідлярчук, інж. К. Гусак, С. Микитин й інші, які підкреслювали, між іншим, потребу оснування Відділу ОУА „Самопоміч", її суспільно-допомогову діяльність, а зокрема доцільність створення Кредитової Кооперативи. Відповіді та вияснення давав представник Централі С. Спринський.

У висліді дискусії рішено оснувати Відділ цієї заслуженої установи і вибрано Управу, до якої увійшли: д-р Іван Дідюк — голова, Володимир Гетьманський — заступник голови, Микола Сухий — секретар, Іван Волощук — касир, д-р Роман Миколаєвич, адвокат Анна Чопик, Микола Сухий мол., Петро Волощук і Степан Микитин — члени, які на першому засіданні виберуть поодиноких референтів. Контрольна комісія: о. радник Степан Чомко, інж. Конрад Гусак і Данило Бортник. Товариський Суд: Степан Сідлярчук, Петро Мороз і Дмитро Мельник.

У точці евентуалія: інж. К. Гусак привітав, як голова Відділу УККА, новообрану Управу і висловив вдоволення, що постала ще одна корисна суспільно-громадська установа, яка посилить діяльність Відділу УККА на терені Бостону. Він поставив ряд ділових запитів до голови Централі С. Спринського, який є секретарем Централі УККА, у справі важливих і актуальних проблем, які стоять перед Екзекутивою УККА і українською спільнотою, а саме: яке становище Централі УККА відносно Катедри Українознавства при Гарварді? Чи має на увазі Екзекутива УККА приїзд Брежнєва до Америки і відповідні до цього акції? Чи подумала Екзекутива УККА, щоб належно поінформувати чужинний світ про 40-ліття голоду на Україні, спричиненого Москвою, і про 50-ліття тюрми народів СССР та масові маніфестації, і чи в цьому напрямі увійшла в контакт з іншими національностями, щоб спільно маніфестувати і протестувати?

На ці запити К. Гусак отримав вичерпну відповідь і вияснення.

Д-р Роман Миколаєвич порушив справу 100-ліття НТШ, на що отримав від С. Спринського інформації з підкресленням, що як члени ОУА „Самопоміч", так ввесь загал українського суспільства повинен підтримувати цю надзвичайно заслужену наукову установу і щедро складати датки на її наукову працю. У висліді свої датки склали на руки д-ра Р. Миколаєвича: о. радник С. Чомко — 100 дол. та інж. К. Гусак від Відділу УККА — 150 дол., чим започатковано цю важливу збірку фондів на терені Бостону.

Голова С. Спринський привітав новообрану Управу та побажав їй успіхів, даючи напрямні праці.

До Управи Відділу „Самопомочі" увійшли поважні і шановані громадою люди, як католики, так і православні і представники молоді, що дає запоруку, що цей новозорганізований Відділ стане одним із кращих у системі ОУА „Самопоміч", а тим самим у загально-суспільному житті української зорганізованої громади.

Новообраний голова д-р І. Дідюк подякував присутнім за участь і довір'я, представникові Централі за труд у приїзді і доповідь та допомогу у зорганізуванні Відділу, завізвавши всіх до співпраці. Отець радник С. Чомко закінчив збори молитвою.

М.К.

ПЕРЕДВЕЛИКОДНІЙ БАЗАР СУА В ДЖЕРЗІ СИТІ

Джерзі Ситі, Н.Дж. — Активний 71-й Відділ Союзу Українок Америки в цьому надгудсонському місті влаштовує в неділю 15-го квітня одноденний Передвеликодній базар. Він триватиме від 8-ї год. ранку до 1-ї год. по полудні в кафетерії української католицької парафіяльної школи при Бентлі вулиці. На базарі можна буде придбати потрібні на Свята: різне печиво, українську кераміку, писанки найкращих зразків, традиційні вишивки, картини для прикраси дому та інші гарні речі. Головою 71-го Відділу СУА є п-і Євгенія Єнсен.

ЧИ ВАША ДИТИНА ХОДИТЬ ДО УКРАЇНСЬКОЇ СВІТЛИЧКИ? ЗВЕРНІТЬСЯ У ЦІЙ СПРАВІ ДО ВИХОВНОЇ РЕФЕРЕНТКИ ВІДДІЛУ СУА, ЩО Є У ВАШІЙ МІСЦЕВОСТІ.